

dystrybucji w ilości, asortymencie lub wyborze; w tym przypadku zakup kwiatów od osób, nie wymienionych w art. 5 powołanej w § 1 ustawy, może nastąpić jedynie w ilościach wynikających z różnicy pomiędzy planem dystrybucji a zaopatrzenia w jednostkach gospodarki uspołecznionej;

- 2) gdy nie jest możliwe dokonanie zakupu w jednostkach gospodarki uspołecznionej z przyczyn od zakupującego niezależnych, których nie można było przewidzieć, a zakup jest konieczny dla prawidłowego funkcjonowania przedsiębiorstwa; dla udokumentowania powyższego jednostka dokonująca zakupu powinna każdorazowo sporządzić protokół konieczności potwierdzony przez wydział handlu prezydium właściwej terenowo powiatowej rady narodowej (miejskiej rady narodowej w miastach stanowiących powiaty).

§ 3. Na ilości przewidziane do zakupu zgodnie z § 2 pkt 1 Centralny Zarząd Miejskiego Handlu Detalicznego sporządzi kwartalne plany zakupu i prześle je do dnia 20 każdego miesiąca poprzedzającego kwartał kalendarzowy do poszczególnych przedsiębiorstw.

§ 4. 1. Cenę, po jakiej ma być dokonany zakup, ustala przedsiębiorstwo dokonujące zakupu.

2. W odniesieniu do kwiatów świeżych ciętych i doniczkowych oraz roślin ozdobnych, dla których są ustalane obowiązujące ceny detaliczne, należy przestrzegać by:

- a) zakupione kwiaty i rośliny ozdobne były sprzedawane według obowiązujących cen detalicznych,
- b) różnica pomiędzy obowiązującą ceną detaliczną a ceną zakupu zapewniała rentowność przedsiębiorstwa.

§ 5. Dokumentacja dokonanego zakupu powinna być przeprowadzona zgodnie z okólnikiem nr 2 Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 11 lutego 1953 r. w sprawie zasad udokumentowania i rozliczenia zakupu towarów za gotówkę w wolnej sprzedaży nadwyżek produktów rolnych zmienionego okólnikiem nr 4 Miastra Handlu Wewnętrznego z dnia 30 marca 1953 r.

§ 6. Z dniem wejścia w życie zarządzenia traci moc w odniesieniu do kwiatów zarządzenie Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 8 czerwca 1951 r. w sprawie upoważnienia podległych jednostek handlu detalicznego do dokonywania zakupów niektórych artykułów od osób nie wymienionych w § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych (Monitor Polski Nr A-59, poz. 781).

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Handlu Wewnętrznego: M. Minor

762

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU ZAGRANICZNEGO

z dnia 18 maja 1953 r.

w sprawie zasad obrotu opakowaniami stosowanymi przy dostawach towaru importowanego przy udziale jednostek podległych Ministrowi Handlu Zagranicznego.

Na podstawie § 2 ust. 1 uchwały nr 16 Prezydium Rządu z dnia 10 stycznia 1952 r. w sprawie zasad obrotu opakowaniami (Monitor Polski Nr A-9, poz. 82) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Odbiorcy towarów importowanych w opakowaniach nadających się do ponownego użytku obowiązani są zaferować opakowania do skupu właściwej centrali handlowej.

2. Oferując opakowania do skupu odbiorca powinien podać właściwej centrali handlowej rodzaj i ilość opakowań oraz ich stan (nie uszkodzone lub uszkodzone).

3. Za opakowania nadające się do ponownego użytku uważa się w szczególności:

- 1) beczki żelazne,
- 2) bębny blaszane,
- 3) hoboki,
- 4) bańki i kanistry blaszane o pojemności od 20 l,
- 5) beczki drewniane,
- 6) skrzynie,
- 7) worki tkane,
- 8) kartony.

§ 2. Ilekroć mowa w zarządzeniu:

- 1) o właściwych centralach handlowych, należy przez to rozumieć dla opakowań:
  - a) drewnianych — Zarząd Gospodarki Opakowaniami Drewnianymi,
  - b) metalowych — Centralę Handlową Żelaza i Stali „Centrostal” — Biuro Zbytu Wyróbów Blaszanych,
  - c) tkanych — Centralę Tekstylną,

d) tekturowych — Centralny Zarząd Przemysłu Przetworów Papierniczych i Materiałów Biurowych,

- 2) o odbiorcy — należy przez to rozumieć jednostkę organizacyjną, na którą wystawiona jest faktura centrali handlu zagranicznego za dostarczony towar,
- 3) o nabywcy — należy przez to rozumieć wskazaną przez właściwą centralę handlową jednostkę, która ma nabyć opakowanie od odbiorcy.

§ 3. Opakowania należy zabezpieczyć przed kradzieżą, ogniem, uszkodzeniami oraz szkodliwymi warunkami atmosferycznymi i przechowywać w warunkach higienicznych w krytych miejscach lub pomieszczeniach wyznaczonych na przechowywanie opróżnionych opakowań.

§ 4. 1. Centrale handlu zagranicznego przesyłając fakturę za dostarczony z importu towar obowiązane są podać właściwej centrali handlowej nazwę i adres jednostki, do której został przesłany towar w opakowaniu, oraz ilość i rodzaj opakowań, o ile dane te są w posiadaniu centrali handlu zagranicznego.

2. Minister Handlu Zagranicznego w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego określi przypadki, w których przepis ust. 1 nie ma zastosowania.

§ 5. 1. Odbiorca powinien zaferować opakowania do skupu niezwłocznie po rozpakowaniu towaru.

2. Odbiorcy, którzy przesyłają towar w opakowaniu innym jednostkom, podadzą tym jednostkom zasady odsprzedaży opakowań oraz wskażą właściwej centrali handlowej jednostki, do których towar w opakowaniu został przesłany.

3. Przepisy zarządzenia odnoszące się do odbiorcy stosuje się odpowiednio do jednostek, o których mowa w ust. 2.

§ 6. Właściwa centrala handlowa obowiązana jest do prowadzenia ilościowej ewidencji ruchu opakowań w oparciu o zasady ustalone w branżowych planach kont.

§ 7. 1. Właściwa centrala handlowa w terminie 60 dni od dnia zaofiarowania do skupu ma obowiązek wskazać nabywcę na każdą ilość opakowań zgłoszonych przez odbiorcę. Jednocześnie centrala ta obowiązana jest podać odbiorcy ceny na dany rodzaj opakowania, według której odbiorca ma zafakturować to opakowanie.

2. Odbiorca obowiązany jest wysłać opakowanie w ciągu 10 dni od dnia otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1.

3. Na wniosek odbiorcy właściwa centrala handlowa może wyrazić zgodę na pozostawienie opakowań do użytku odbiorcy.

§ 8. Opakowania nabywane będą po cenach określonych w cennikach.

§ 9. 1. Koszt transportu opakowań ponosi odbiorca. W przypadku gdy opakowania wysyłane są publicznymi środkami transportu, odbiorca ponosi koszty transportu tylko do stacji lub portu miejsca przeznaczenia.

2. Opakowania należy przysyłać najtańszym środkiem transportu. Przy transporcie kolejowym na liście przewozowym należy zaznaczyć, że przedmiotem przesyłki są opakowania używane. (Taryfa towarowa PKP, poz. 1867).

3. Wysyłający obowiązany jest do zabezpieczenia opakowań przy transporcie zgodnie z wymaganiami przepisów przewoźnika.

4. W przypadku gdy opakowanie składa się z kilku elementów, należy przesać równocześnie wszystkie jego elementy.

5. W przypadku odmowy nabycia opakowań przez nabywcę przesłanym przez odbiorcę opakowaniem dysponuje właściwa centrala handlowa, a odbiorca obciążony należnością za opakowania tę centralę.

§ 10. Odbiorca obowiązany jest najpóźniej następnego dnia po nadaniu opakowań do przewozu wysłać nabywcy opakowań i właściwej centrali handlowej zawiadomienie, podając datę nadania, środek przewozu, wagę, ilość i rodzaj opakowania.

§ 11. Właściwa centrala handlowa lub wskazany przez nią nabywca uprawniony jest do zbadania u odbiorcy stanu zaofiarowanych opakowań.

§ 12. Opakowania nie nadające się do dalszego użytku ani remontu należy traktować jako odpadki.

§ 13. Przedstawiciele właściwych central handlowych uprawnieni są do kontroli wykonania przepisów zarządzenia przez odbiorcę.

§ 14. Zarządzenie nie dotyczy opakowań:

- 1) które podlegają zwrotowi dostawcy zagranicznemu,
- 2) po artykułach trujących.

§ 15. Zarządzenie nie dotyczy odbiorców podległych Ministrowi Obrony Narodowej — z wyjątkiem Wojskowej Centrali Handlowej, oraz Ministrowi Bezpieczeństwa Publicznego — z wyjątkiem konsumów.

§ 16. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Handlu Zagranicznego: K. Dąbrowski

763

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 30 maja 1953 r.

w sprawie ustalenia podstawy wymiaru składek i świadczeń przy ubezpieczeniu pracowników rolnych.

Na podstawie art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. Nr 51, poz. 396) w brzmieniu dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o zmianie i uzupełnieniu ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. Nr 4, poz. 28) zarządza się, co następuje:

§ 1. Podstawą wymiaru składek i świadczeń we wszystkich rodzajach ubezpieczenia pracowników rolnych jest całkowite wynagrodzenie pracownika, tak w gotówce jak i w naturze, z zastrzeżeniem norm ustalonych na podstawie art. 16 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym.

§ 2. Część gotówkową wynagrodzenia pracownika rolnego przyjmuje się w wysokości kwot należnego wynagrodzenia gotówkowego.

§ 3. Za podstawę ustalenia części wynagrodzenia w naturze przyjmuje się następujące przeciętne ceny:

pszenica	125 zł za 1 q,
żyto	87 zł za 1 q,
jęczmień	107 zł za 1 q,
groch	191 zł za 1 q,
ziemniaki	29 zł za 1 q,
węgiel	30 zł za 1 q,

mleko	1 zł za 1 l,
całodzienne wyżywienie	180 zł miesięcznie,
mieszkanie	9 zł miesięcznie,
pomieszczenie dla inwentarza	6 zł miesięcznie,
rola pod ziemniaki za 1 ha	równowartość 2 q żyta.

§ 4. Wartość innych naturaliiów, nie wymienionych w § 3, oblicza się według cen obowiązujących w sprzedaży spożywców w dniu wydania świadczenia.

§ 5. Zakłady pracy gospodarki uspołecznionej, opłacające składki na ubezpieczenia społeczne przez banki kontrolujące ich fundusz płac, obliczają składki zgodnie z instrukcją z dnia 18 października 1952 r. (Monitor Polski Nr A-92, poz. 1437).

§ 6. Traci moc zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 25 lipca 1952 r. w sprawie ustalenia podstawy ubezpieczenia pracowników rolnych (Monitor Polski z 1952 r. Nr A-67, poz. 1023). Przepisy tego zarządzenia stosuje się jednak do wymiaru składek i świadczeń przypadających za czas do 1 czerwca 1953 r.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje od dnia 1 czerwca 1953 r.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: w z. St. Zawadzki